

Ik leef nu. Geen paniek, geen I'zwaarvoeding. Vrienden die dat wel hebben, probeer ik er altijd uit te trekken. Dan gaan we een pilsje drinken, of ik neem ze mee op de boot, een stukkie zeilen. Ik wil graag dat mensen het naar hun zin hebben. Al zeggen ze ook wel eens: nou effe oppleuren, Bert. Ik ben niet manisch optimistisch, maar het is zonde om lang in de narigheid te zitten. Ik heb niet veel shit in mijn leven gehad, al ik besef wat er om me heen gebeurt. Daar doe ik wel iets mee, maar heb ik er geen behoefte aan dat op het toneel uit te dragen. Dan houd ik liever een verhaaltje tijdens de opening van een kindervleugel van een ziekenhuis.

Vooral de laatste twee jaar heb ik enkele vrienden en kennissen verloren aan ziektes. Jongere mensen dan ik, soms. Voordat ik aan mijn vorige programma begon, ben ik er een jaartje tussenuit geweest, naar Curaçao, bij goede vrienden en vriendinnen. Net twee dagen terug in Nederland, hoorde ik dat de vriendin met wie ik de hele tijd was opgetrokken een dodelijk ongeluk had gehad. Dat maakt je wel hard, in de zin van: zeik toch niet zo als je eens een paar dagen verkouden bent. En je wordt vatbaarder voor kleine dingen die je anders minder in de gaten hebt. Dan zie je ouders die met hun kinderen ziekenhuis in en ziekenhuis uit gaan. Wat heb je zelf dan eigenlijk te zeuren?

Druk

Ik heb geen vaste vriendin, ik heb ook geen kinderen, maar ik ben echt geen droevige alleenstaande. Ik pas niet in het cliché van de clown die privé een treurig, somber mens is. Ik heb juist een fantastisch leven, ik voel nog geen enkele behoefte om me te settelen. Mijn vorige relatie heeft drie jaar geduurd. Niet samengewoond, dat heb ik nog nooit gedaan. Dat kan niet met zo'n druk leven. Ik kom om twee uur 's nacht thuis, zij moet om zes uur 's ochtends op. Ik heb wel heuse verkering gehad, zelfs nog een keer in het buitenland, maar het is simpelweg nooit van samenwonen of trouwen gekomen. En kinderen al helemaal niet. Kinderen moeten iets toevoegen aan je geluk en ik weet niet of dat voor mij zou gelden.

Ik heb één broer, die is journalist, die reist ook veel en is na vijftien jaar verkering ook weer alleen. Opmerkelijk, hè? Terwijl mijn ouders niet zonder elkaar kunnen. Ze zijn nu gepensioneerd, mijn vader is 69, mijn moeder 66, en als je die twee ziet, dan denk je: zo moet het. Mijn vader is een beetje de intellectueel van de familie. Die leest echt alles. Mijn moeder is meer van: kom, laten we iets leuks gaan doen. Van mijn vader heb ik de absurde trekjes, van mijn moeder de onrust, het verlangen om gekke dingen te doen.

Ik heb een prachtige jeugd gehad, in

Foxhol. Erg leuk, altijd buiten, in de weilanden, tussen de koeien. Tien jaar feest. Omdat ik op toneel vaak zo druk ben, denken mensen altijd dat ik als kind wel hyperactief zal zijn geweest. Valt mee, valt mee. Mijn moeder zegt ook altijd dat ik wel een levendig kind was, maar niet overdreven. Ik was ondernemend, hutten bouwen en zo, maar ik kon net zo goed uren in een hoekje met Lego spelen. Ik was wel degene die thuis en op school er de stemming in hield. Dat wel ja, ik ben altijd een vrolijk menneke geweest.

In Amsterdam heb ik een appartementje en ik fiets vaak langs

Carré. Dan denk ik: dit gaan we nog een keer slopen. We hebben een optie op Carré. Als mijn nieuwe show goed is gegaan, wil ik eindigen in Carré. Dat is toch de tempel, hè? Ik heb er Toon Hermans gezien, als jochie. Wat Toon had was briljant. Het ging drie keer nergens over, maar je was kapot van het lachen. Twintig minuten lullen over een tennisbal. Heb ik wel iets van hem? Jee, wel een enge vergelijking, de meester zelf. Maar ik ben inderdaad net als Toon geen cabaretier. En ik gooi er ook een hoop onzin uit, bij mij gaat het ook nergens over. In mijn vorige show heb ik twintig minuten over kamperen verteld, je reinste

kul, alleen dat ik het he-le-maal niks vond. De mensen lagen dubbel.

Moet het ergens over gaan? Dat kunnen anderen veel beter. Moet ik doen waar Youp en Freek groots in zijn? Waar Hans Teeuwen en Theo Maassen briljant in zijn? Dat ligt niet op mijn weg. Ik wil dat mensen twee uur genieten, dat ze geslóópt zijn als ze naar huis gaan. Bij de eerste try out van mijn nieuwe voorstelling kwam een assistent het toneel op. Hij zei: Bert, zou je niet eens ophouden? Hoezo? Nou, het is al half een. De grootste lol gehad met die zaal. Ik heb er negen à tien nummers uit moeten halen, want twee keer een uur is genoeg.

Als je dan leest dat iemand het een trucje vond, dat Bert Visscher heeft ontdekt waarmee hij zalen vol kan krijgen en alleen nog zijn zakken vult, dan word ik heel kwaad. Als ik zo iemand tegenkom, kan ik me niet inhouden. Trucje? Trucje? Ik doe het met veel liefde. Ik wil dat het echt is, oprecht. Ik zal nooit iets doen met in mijn achterhoofd: ze lachen toch wel. Als je er niks aan vindt, jammer, dat kan. Ga dan ergens anders naartoe. Daar heb ik dan geen boodschap aan. Dit is wat ik maak, dit is de vorm. En dat vind je mooi of niet, maar ga er verder niet over zeiken of pissig doen.

Het gaat mij om het totaal, de zaal is de

graadmeter, mensen moeten na afloop onder de indruk zijn. Dat kan door inhoud, maar ook door absurditeiten, gekke dingen, kolder. Monty Python. Alles, alles kon, de meest absurde dingen. Was dat niet geweldig? Stan Laurel en Oliver Hardy zijn plat geanalyseerd, maar die zeiden: het gaat ons alleen om leuke grappen. Waardenburg en De Jong, dat vind ik groots. Ze zijn helaas gestopt, maar dat fysieke theater is fantastisch. En Kaandorpie natuurlijk, heerlijk wijf. Ik ben niet zo'n Purper- en Hans Liberg-type. Dat vind ik maniertjes, voorgebakken vormpjes, niet echt. Ik zeg niet dat het slecht is, maar ik hou er niet van. Te gelikt.

Overvoeren

Als het publiek je niet meer wil, denk ik dat ik weg ben. Dan ga ik zeilen, boeken schrijven, columns. Zoals Henk Elsink, dat is het verstandigst. Ik moet er niet aan denken het hele zootje weer op te bouwen. Het gevaar zit er altijd in dat mensen zeggen dat ze het wel hebben gezien. Daarom mag je ze niet overvoeren, er moet altijd vraag zijn. Aan materiaal geen gebrek, maar elk jaar een nieuw programma is funest. Ik begin nu driehonderd voorstellingen, de komende twee jaar is dit mijn leven, maar als je dan na drie maanden wéér zo'n cyclus in moet... Ik ga er dan eerst weer een jaar tussenuit, lekker reizen.

Ik heb wel iets van: er is nog iets. Wat weet ik niet. Het ultieme programma? Een jaar een beetje rond de wereld zeilen met vrienden? Een film? Voor Herman van Veen heb ik net een rolletje gespeeld in *Nachtvlinder*. Die film is neergesabeld, afgemaakt. Het was geen geweldige film, maar deze slachting...nee. Ik heb hem twee keer gezien, het is een mooi product, maar het blijft Hollands. Hollandse film, Hollands toneel, het is over het algemeen tuttig, slecht. *Flodder in Amerika*, dat beeld.

Wat ik zou willen, maar daar heb ik een nieuw leven voor nodig, is zingen. Met je stem, alleen je stem, een plein met tienduizend mensen in vervoering brengen. Zoals Pavarotti. Nee, niet dat *O Sole Mio*-gedoe, dat is ranzig. En geen bij elkaar gesprokkeld Oosteuropes gezelschap met een paar van die doeken op de achtergrond. Dan voel ik me belazerd.

Nee, echt zingen, echte opera. Aïda, Carmen! Zet ik op als ik aan het zeilen ben, en dan blèr ik keihard mee. Weet iedereen dat ik er aan kom. Ik heb oude opnamen van Caruso. Beetje krakerig, maar prachtig. Die stem pakt je, vanaf het eerste moment. Als ik een stem niet mooi vind, lazer ik zo'n cd meteen weg. Ik heb er nu een van Cecilia Bartoli, en die zet ik vaak op als ik 's avonds na een voorstelling terug rijd in de auto. Kippenveld, kippenveld."

Bert Visscher **Geluk zit in hele grote dingen** gaat morgenavond in de Stadsschouwburg in Groningen in première.

Bert Visscher: 'trucje? Ik doe het met veel liefde.' © ROB KEERIS/GPD

Bert Visscher: Ik ben altijd een vrolijk menneke geweest

Soms denkt hij nog wel eens aan het theatertje De Suikerhof in Amsterdam, dat hij had afgehuurd. "Drie avonden nul." Nu hoort Bert Visscher (39) bij de grote jongens. De driehonderd voorstellingen van zijn nieuwe programma zijn anderhalf jaar tevoren uitverkocht. "Ik ben niet meer dat jongetje dat leuk doet, ik maak een volwassen theaterprogramma." Als hij opkomt is het feest. Inhoud laat hij over aan anderen.